

талнята, колкото свои книги имаше. Убедихме и други наши близки и познати да дадатъ и тѣ своитѣ книги. Читалнята бѣ открита. Наречена бѣ „Чети, братко, чети!“

За помѣщение на читалнята издействувахме да ни се отпустне една стая — тъмна и влажна — при камбанарията на черквата Св. Троица, която се намираше въ центъра на града.

Това бѣше презъ пролѣтѣта на 1888. година.

Въ скоро време нашата библиотека имаше около 500 книги — всички подарени. Книгитѣ се помѣщаваха въ два шкафа, сѣщо подарени. Нѣмаше само читатели.

За да привлѣчемъ такива, освенъ дето лично агитирахме, ами се бѣхме задължили, всѣки единъ отъ насъ седмично да приведе въ читалнята най малко трима души и ги запише за членове на библиотеката. Това не бѣше лека работа.

Не всички граждани погледнаха съ добро око на библиотеката. Нѣкои отъ силнитѣ на деня видѣха, че тя ще бжде тѣхенъ неприятелъ. И така си бѣше. Освенъ съ прѣчкитѣ, които тѣ ни правѣха, трѣбваше да водимъ борба и съ хорската простотия.

За по-голѣмъ успѣхъ, ние раздѣлихме града на участъци. За всѣки участъкъ имаше опредѣленъ агитаторъ. Поне веднажъ въ седмицата всѣки единъ отъ насъ трѣбваше да обиколи участъка си. Обикновено това вършехме вечеръ и въ празнични дни. Мѣстата, дето ние главно намирахме нашитѣ „четци“, бѣха кръчмитѣ и кафенетата презъ дѣлничнитѣ дни и хорѣта по крайнинитѣ въ града презъ празничнитѣ дни.

За да спечелимъ довѣрието на лицето, което желаеме да привлѣчемъ, често пжти ние се приравнявахме къмъ неговия навикъ, вкусъ и пр. Ние действувахме еднакво между мъже и жени. Гледахме само лицето да е горедолу грамотно и да не е съ много лошо име.

Скоро читалнята почна да се посещава отъ четци — и мъже и жени.

За да снабдимъ библиотеката съ повече и по-евтини книги, ние изучавахме, въ кои семейства има такива, останали отъ любознателни тѣхни покойници и, вмѣсто да стоятъ неизползувани и се прахосватъ, молѣхме ги да ни ги подарятъ или продадатъ.

Изобщо, за да увеличимъ благосъстоянието на би-